

EXTRA

Nieuwsbrief 91 juli 2019

van de Vereniging van Eigenaren BO1

Jaargang 26, nummer 2

zie ook: www.bo1.nl

Jurjen Vis (1958-2019)

Jurjen Vis was een opmerkelijke BO1'er van het eerste uur. Zijn Borneoconcerten in de huiskamer van zijn woning op de Feike de Boerlaan 41 waren uitgegroeid tot een vaste en unieke traditie (op 6 oktober stond aflevering 32 gepland). Zijn plotselinge en onverwachte overlijden op 19 juli als gevolg van een hartaanval voelt daarom als onwerkelijk. Ineens is de man met de alpinopet, de buurman die zingend over straat kon gaan, de historicus die het liefst piano speelde, weg, overleden. Hij is er niet meer. Het is even onvoorstelbaar als waar.

Jurjen Vis maakte – met een onderbreking van een paar jaar – vanaf het begin in 1998 deel uit van de redactie van de BO1-Nieuwsbrief. De laatste jaren verzorgde hij een column, waarin hij mijmerde over alledaagse zaken uit het leven in BO1 of in de directe omgeving. Hij schreef net zo makkelijk over muggen die hem lastig vielen als over een verstandelijk gehandicapt buurmeisje dat regelmatig haar neus tegen zijn raam duwde als hij piano speelde.

Hij verdiende zijn geld als historicus en tekstschrijver. Na zijn afstuderen aan de UvA in 1985 ontwikkelde hij zich als een specialist in stadsgeschiedenissen, vooral gericht op de zorg voor armen, ouderen en wezen. Hij schreef onder meer de geschiedenis van Alkmaar, de stad waar hij in 1958 werd geboren. In 2018 ontving hij voor zijn monumentale boek *Diaconie. 500 jaar armenzorg in Den Haag* de prestigieuze De Haghe Prijs. Dat hij als (ex-)katholiek een prijs ontving voor een studie over protestanten was voor hem het ultieme bewijs dat het met de verzuiling in Nederland is gedaan.

Liever dan over stadsgeschiedenissen schreef hij echter over muziek. Muziek was zijn passie, zijn hartstocht, zijn leven. Hij schreef biografieën van een aantal componisten, zoals de Amsterdamse componist Leo Smit (1900-1943). Hij promoveerde in 2007 op een proefschrift over de musicus en componist

Julius Röntgen (1855-1932). Maar nog liever dan er over schrijven bracht hij de muziek zelf tot leven. Als pianist, waarvan hij menig BO1'er heeft laten meegenieten tijdens zijn tweejaarlijkse Borneoconcerten die hij vanaf 2000 in zijn met stoelen volgepropte huiskamer organiseerde en waarbij hij met een gastmusicus (zangers, violisten, collega-pianisten) zijn muzikale talenten etaleerde. (Zie pagina 2) Maar ook als dirigent van koren, waarvan hij er een hele reeks heeft begeleid. Hij was de motor achter het Achthoek-koor (de school van zijn kinderen Pieter en Ida), waar veel BO1'ers jarenlang in gezongen hebben. Hij was ook dirigent van Capella Nova, een koor voor geschoolde zangers dat regelmatig optredens verzorgde.

Jurjen Vis hoorde bij BO1, zoals BO1 bij Jurjen Vis hoorde. Vrijwel elk jaar probeerde hij op Tweede Kerstdag een restjesdiner in Kalimantan te organiseren. Niet altijd lukte dat, waarna hij zich steevast afvroeg of het nog wel goed ging met BO1. Op elke redactievergadering van de Nieuwsbrief meldde hij dat hij zo weinig reacties kreeg op zijn column. Zouden ze wel gelezen worden? Een zekere ijdelheid was hem niet vreemd, en als de waardering uitbleef dan kon hij behoorlijk chagrijnig worden.

Hij was ook niet altijd een gemakkelijk mens, niet voor zichzelf en niet voor zijn omgeving. Het leidde soms tot animositeit met opdrachtgevers, koor- en redactieleden. Het is het lot van markante en eigenzinnige karakters, dat voor lief genomen moet worden, want wat blijft is de herinnering aan een bijzonder mens, een buurman die leefde voor de muziek, daar liefst iedereen deelgenoot van wenste te maken en actief bijdroeg aan BO1. Dat daar zo plotseling een einde aan is gekomen voelt als een groot onrecht. We zullen zijn vertrouwde verschijning, zijn stem, zijn muziek, zijn pianoklanken en zijn columns enorm missen. Wij wensen zijn kinderen Pieter en Ida (die het musicaal talent van haar vader heeft geërfd), Miranda, die tot een paar jaar geleden zijn levensgezel was en Ingrid Jacobs alle sterkte toe om dit verlies te verwerken. (redactie)

Gelegenheid tot afscheid nemen is er op donderdag 25 juli van 19.00 tot 20.30 uur in Uitvaartcentrum Elders, Kruislaan 235, 1097 GA Amsterdam (www.davidelders.nl).

De herdenkingsbijeenkomst vindt plaats op zaterdag 27 juli om 12.45 uur in de aula van 'De Nieuwe Ooster', Kruislaan 126. De begrafenis is aansluitend.

Muziek intens ervaren

Foto: Jeroen Diez, 2017

In november 2016 organiseerde Jurjen Vis het 25e Borneokoffieconcert. Bij wijze van terugblik schreef hij voor de Nieuwsbrief een openhartig vraaggesprek met zichzelf.

Waarom ben je ermee begonnen?

Ik heb met mijn woonkamer en keuken een prachtige ruimte waarin ik een groot publiek kan ontvangen. Heel handig dat ik uit onze gemeenschappelijke ruimte stoeltjes kan lenen. Ik heb bovendien een prachtige, oude vleugel die nog altijd goed dienstdoet. Niets is zo mooi als voor publiek te spelen. Je komt dan dieper dan je gewoonlijk komt.

Waarom doe je het eigenlijk?

Om op niveau te musiceren, juist ook met anderen, en te blijven investeren in mijn muzikale netwerk. Ik houd er stevige vriendschappen aan over.

Weet je nog je eerste concert?

Najaar 2000 met pianist Freer de Vos: vier handen, twee zielen een gedachte. Daarna waren de concerten twee keer per jaar. Meestal zijn het liedrecitals, maar er waren ook instrumentale concerten: pianisten voor piano quatre mains, en ook een keer een violist en een hoboïst.

Waarom speel je ook altijd zelf?

Dan blijf ik spelen en mijn techniek bijhouden. Hoewel ik op elk concert altijd ook een paar stukken solo speel, ligt mijn kracht in het begeleiden en vooral het begeleiden van vocale muziek. Dat is omdat ik ook zelf zing en door mijn werk veel met teksten bezig ben.

Hoe kom je aan al die gastmusici?

Met sommigen zat ik op het conservatorium, met anderen heb ik samen gezongen in ensembles. Verder houd je natuurlijk altijd je oren en ogen geopend bij concerten. En dan stap je na a1oop 'gewoon' op iemand af.

Is het altijd feest?

Meestal wel, maar er is ook wel eens iets misgegaan. Bijvoorbeeld het concert dat gelijk viel met de marathon van Amsterdam. Zes man publiek! Dan is het de kunst om te spelen alsof je voor een uitverkochte Kleine Zaal speelt. Sinds jaren zit het bijna altijd vol: ik kan bijna veertig man publiek hebben. De concerten zijn intense ervaringen, voor de musici en voor het publiek. Je zit heel dicht op de muziek en kunt alles zien, horen en voelen.

Wat waren de hoogtepunten?

Het is moeilijk kiezen. Ik denk aan Pierre Mak met de Winterreise, Irene Maessen met liederen van Debussy en de Zweedse Asa Olsson met liederen van Grieg, in het Noors. Ik krijg nog kippenvel als ik daaraan denk.

Waarom dirigeer jij niet het BO1-koortje?

Dat had gekund maar ik wil graag vrij staan tegenover mijn burens. Je weet hoe het gaat in buurtkoren: mensen die niet kunnen zingen zingen toch mee en er zijn er ook altijd die nooit studeren of die over van alles en nog wat in discussie gaan. Allemaal prima en gezellig maar ik ben daar niet geschikt voor. Ik leg vaak de lat hoog of te hoog en dat zou voor alle partijen onaangenaam zijn.

Hoe pikt BO1 je concerten op?

Er zijn altijd wel een paar BO1'ers van de partij en ook steeds nieuwe.

En de burens?

In al die jaren was er nooit één klacht over mijn pianospel en al helemaal niet over de concerten. Ik probeer één uur per dag te studeren. Dat lukt amper en ik ben ook vaak dagen weg. Voor mij zijn hier eigenlijk alle voorwaarden vervuld. Zielsgelukkig ben ik daarmee.